

Kouzelný pelíšek

Zuzana Pospíšilová
ilustrovala Markéta Vydrová

Kouzelný pelíšek

Zuzana Pospíšilová
ilustrovala Markéta Vydrová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Zuzana Pospíšilová

Kouzelný pelíšek

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou bambóok

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 7829. publikaci

Ilustrace Markéta Vydrová

Odpovědná redaktorka Lucie Švecová

Sazba a zlom Antonín Plicka

Návrh obálky Markéta Vydrová

Počet stran 64

Vydání 1., 2020

Vytiskla D.R.J. Tiskárna Resl, s.r.o., Náchod

© Grada Publishing, a.s., 2020

Cover Illustration © Markéta Vydrová, 2020

ISBN 978-80-271-1952-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-1214-2 (print)

Obsah:

Na bylinkách	7
Nový kamarád	10
Mnoho otárek a každé odpočívá	13
Návštěva u babičky	16
Polštárek pro Anušku	20
Podivná noc	23
Tomu se musí přijít na kloub!	27
Přípravy	30
O půlnoci	33
Noční jízda na koni	36
Vstávej!	39
Deník	42
Záračná proměna	45
V ekologické zahradě	48
Nečekaná návštěva	51
Můžou na to bylinky?	54

Na bylinkách

Babička Markéta neměla daleko do kouzelné babičky. Kdekdo by si ji s ní mohl dokonce splést. Nejen že peče buchty, vaří marmelády, ale taky rozumí léčivým bylinkám. Poznává, kdy se mají sbírat květy, listy nebo kořínky. Ví, jaké neduhy bylinky zahánějí. Umí je správně nasušit a vyrábí z nich léčivé čaje a sirupy.

Teď je zrovna čas na mladé smrkové výhonky, které nově narostly na koncích větvíček a ještě nepíchají. Navíc dokážou zahnat kašel. Pro mladé smrkové jehličky je ale potřeba zajít do lesa. Babička si proto připravila proutěný košík, se kterým chodívá na houby. Na hlavu si uvázala šátek. To proto, aby se jí do hlavy nezavrtalo nějaké živé klíště. Obula si pevné boty a vyrazila do lesa.

Aby jí cesta rychleji ubíhala, dívala se po bylinkách, které rostly na louce podél pěšiny. Tu se sehnula pro kontryhel, tam ušklubla zlatobýl nebo divokou mátu. Přitom si zpívala bylinkovou písničku, kterou sama složila:

**„K uzdravení naděje
je pár lístků šalvěje.
Koho v břiše pálí, píchá,
ať si lektvar z máty míchá.**

**Kdo má kašel, ten by měl
pít lípu a jitrocel.
Bylinky vždy sílu mají,
ke zdraví nám pomáhají.“**

Když konečně narazila na mladou smrčinu, udělala si v košíku místo, aby tam mohla přidat mladé smrkové přírůstky. Větvičky musí být čerstvé, pak mají tu pravou

léčivou sílu. To dá rozum, že je neotrhalá všechny. Z každého stromečku uždíbla sotva tři. Ještě zdaleka neměla hotovo, když ji něco dloblo do nohy. Napadlo ji, že by se měla podívat po kostivalu nebo jalovci. Pomáhají totiž při bolestech kloubů. Pak ale ucítila šimrání, které bylo dokonce doprovázené jakýmsi zvukem. Znělo jako slabé zaštekání. Babička pustila smrkovou větvičku a podívala se na nohu, která byla naštěstí v pořádku. U nohou jí ale seděl malý pejsek a smutně na ni koukal svýma psíma očima.

Nový kamarád

„Páni, kde ses tady vzal?“ promluvila babička na malého jezevčíka, který najednou pookřál. Psi poznají člověka s dobrým srdcem, a to babička rozhodně měla. Sehnula se k pejskovi, aby ho pohladila. On jí olíznul ruku a zavrtěl ocáskem. „Kde máš páníčka?“ rozhlížela se, ale široko daleko nikoho neviděla.

Nechala pejska pejskem a věnovala se dál sbírání bylinek. Brzy se bude muset vrátit, aby stihla uvařit sirup. Pejsek se ale nemínil vzdálit. Dokonce ji doprovodil až domů.

„Ani nevím, jak se jmenuješ,“ promlouvala cestou babička k pejskovi. „Víš co? Budu ti říkat Pajda. Souhlasíš?“ Jezevčík neprotestoval, a tak bylo ujednáno.

Když spolu dorazili domů, babička vzala Pajdu do náruče. Nevěděla, co na nový přírůstek do rodiny řekne její velký německý ovčák Dygo.

„Dygo, kamaráde, podívej, koho jsem přivedla. Musíme se o něj postarat!“ oznámila ovčákovi, který ji přišel přivítat. Když babička Pajdu položila na zem, hned se spřátelili. Dygo se zachoval báječně. Malému jezevčíkovi olíznul ucho na znamení přátelství.

Zatímco se proháněli po zahradě, babička vyndala z kredence

dvě misky. Do jedné nalila čerstvou vodu a do druhé nasypala hrstku granulí. Chtěla je dát ven, ale pak si řekla, že když Dygo hlídá venku, Pajda by ji mohl hlídat doma. Misky mu proto nechala uvnitř a pak na něj zavolala. Na nové jméno slyšel. Přiběhl tak rychle, jak mu to jeho krátké nožky dovolily. Když uviděl misky s jídlem

a pitím, hned se pustil do hodování. Babička ho s radostí pozorovala. Těšilo ji, když někomu chutnalo. Obzvláště na její vnučky Markétku a Viktorku byla radost pohledět. Buchty a koláče v nich pokaždé mizely jako v bezedné studni. Navíc se při tom olizovaly až za ušima. Při vzpomínce na ně babičku napadlo, že budou mít radost, až jim představí nového kamaráda. Už aby tu byly!

Už aby tu byly!

Mnoho stárek a řádně odpovědi

Hned druhý den zazvonil babičce telefon. Volal jí syn Martin, aby se ujistil, že je zdravá a nic nepotřebuje. Bydlel s rodinou daleko, a tak nemohl svou maminku navštěvovat moc často.

„Dneska zniš nějak jinak!“ začal opatrně, jakmile s ní prohodil pár slov.

„To bude asi tím, že jsem si našla nového kamaráda. Teda spíš si našel on mě,“ odpověděla se smíchem babička.

„Cože? No to je skvělé,“ odpověděl Martin.

„V sobotu se na něj přijedte podívat! Holkám se bude určitě líbit,“ navrhla babička.

Na nic jiného se Martin zeptat nestihnul, protože mu v kanceláři zazvonil další telefon. Rychle se rozloučil a slíbil, že v sobotu po obědě dorazí s rodinou na návštěvu.

Když přišel po práci domů a oznámil, že má babička nového přítele, nastalo hotové pozdvižení.

„A jak se jmenuje?“ vyzvídala mladší dcera Viktorka.

Tatínek pokrčil rameny.

„A jak se seznámili?“ zajímalo maminku.

Ani na tuto otázku tatínek nedokázal odpovědět.

„Doufám, že alespoň třídí odpad,“ povzdechla si Markétka, která dostala jméno právě po babičce Markétě.

Byla zapálená ekoložka. Snažila se ze všech sil ochraňovat přírodu.

Na tatínka to bylo moc otázek najednou. Všechny odbyl prohlášením, že se víc dozvedí v sobotu. „Kdo je zvědavý, ten bude brzo starý,“ dodal ještě a odkráčel do pracovny. Musel do zítřka připravit nějaké materiály na velkou poradu v práci.

„A kdo půjde vyvenčit Anušku?“ zeptala se maminka, ale tatínek už ji neslyšel, protože za sebou zavřel dveře.

„Já s ní zajdu,“ nabídla se Markétka. Všechny úkoly už měla hotové, a tak se ráda provětrá.

„Já jdu taky,“ přidala se nadšeně Viktorka.

Jen Anušce se na procházku nechtělo. Byla to stará mopsice, které už nohy nesloužily tak jako dřív. Kdyby mohla, jen by ležela v pelíšku nebo se vyhřívala u topení. Nakonec jí nezbylo nic jiného, než se nechat vylákat. Procházka to ale nebyla. Sotva vyšla před dům, zastavila se, toužebně koukala na vchodové dveře a chtěla se vrátit zpátky. Holky ji vytáhly alespoň na nedaleký trávník.

Anuška

Návštěva u babičky

V sobotu bylo doma hotové pozdvižení. Maminka přemýšlela, jestli má na návštěvu k babičce do Semic přivést nějaký dárek pro jejího nového kamaráda. Tátinek zvažoval, jestli si neobléct místo trika košili s kravatou, ale nakonec to zavrhnul.

„Ahoj babi!“ halekala malá Viktorka už před bran-
kou, když dorazili.

Markétka se snažila Anušku přimět, aby vyskočila z auta, ale ta to tvrdošijně odmítala, a tak ji musela vynést v náručí. Dygo radostí skákal na plot. Anušku už dlouho neviděl a s děvčaty je prima zábava.

Babička vyšla ze dveří a za ní cupital malý pejsek. „Pojď, Pajdo, jdeme přivítat hosty,“ řekla směrem k hnědému jezevčíkovi.

Maminka čekala, kdy se objeví i babiččin nový přítel. Myslela si, že pes patří jemu. Babička ale všechny překvapila, protože jako nového kamaráda představila právě Pajdu.

Pak začala vyprávět, jak se to všechno přihodilo: „Když jsem byla v lese sbírat bylinky, tak se ke mně připojil. V okolí nebyl nikdo, komu by mohl patřit, tak šel se mnou domů. Dala jsem mu jméno Pajda. Koukám, že vaše Anuška už ale pajdá víc

než on. Připravím pro ni nějaké bylinky. Připomeňte mi to, než odjedete!“

Pak už návštěva probíhala jako obvykle. Babička donesla na stůl bylinkový čaj, kávu a čerstvě upečený koláč. Svým pekařským uměním byla vyhlášená. Dorty, buchty a koláče si u ní

objednávali lidé z širokého okolí. Teď už peče jen pro rodinu, ale pořád to umí skvěle.

„No, mami, mňam! To je hotový ráj v puse,“ pochvaloval si tatínek Martin. Jeden koláč snědl bez pobízení ještě dříve, než se ostatní usadili ke stolu.

I Viktorka s Markátkou byly nadšené. Jen nevěděly, komu se věnovat dřív. Byly jen dvě na tři psy. Anuška to ale vyřešila za ně. Lehla si ke kamnům, která byla ještě trochu teplá. Pro Pajdu a pro Dyga zatím holky na zahradě připravily překážkovou dráhu. Každému jinou.

Odpoledne uteklo rychleji než jindy, a tak byl čas vrátit se zpátky domů do Prahy. Nikomu se nechtělo, ani Anušce.

Polštářek pro Anušku

Zatímco doma měli všichni napilno, Anuška stále jen spala. Pelíšky má hned dva – jeden zelený a druhý hnědý s kostičkami, v kterém leží i plyšová žirafa. Vlastně to ani žirafa není, protože má kratší krk. Anušce to ale nevadí a ráda u ní odpočívá. Pokaždé si na ni položí hlavu, aby se jí lépe usínalo. A protože už je stará, spí často a dlouho.

„Vstávej! Co budeš dělat v noci?“ dobírá si ji pokaždé tatínek.

Anuška si z toho ale nic nedělá a spí ve dne i v noci.

Jednou odpoledne někdo zazvonil u dveří. Maminka nikoho nečekala, tatínek taky ne, a proto poslali otevřít Markétku. Mysleli si, že to bude nějaká její kamarádka.

